

איש גסס כל הלילה*

אורי אבנרי, מחבר "בשדות פלשת 1948", השלים זה עתה את ספרו השני — "הצד השני של המטבע", שיהווה מעין המ' שך לספרו הראשון. אנו שמ' חים לפרסם להלן קטע מתוך ספר חדש זה, שיופיע בקרוב.

השעה היא 10 בערב.

ההכנות האחרונות ללילה מסתיימות. באולם הגדול, הסמוך, בו שוכבים המקרים המסוכנים פחות, כבה האור. (י' מתוך הספר "הצד השני של המטבע", העומד להופיע בקרוב.)

קול נערה אומר: "ליל מנוחה", וה- מקהלה הגדולה של הפצועים עונה לה. אף כי לא ראיתי עדין את פניו של איש מן השוכבים באולם. מכיר אני את כל הקולות, החל מקולו העמוק של שושו, קטוע הרגל, וכלה בלחשו הצ' רוד של עוזי, בן ה-17, ששיחק בר-י מן יוד גרמני ואיבד עינו.

"...או מה שרציתי לספר לכם", נש' מע הקול הצעקני של שושו בדממה הפתאומית, החובשת היא היתה נורא זהירה ושאלה את הרופא אם אפשר להידבק בסיפם בבית-השימוש. או הר-י פא אמר לה: "בהחלט אפשרי, אבל זה מאד לא נוח...".

קול דק ובלתי-מוכר לי צוחק צחוק פרוץ. איש חדש, כנראה. שאר הקולות מסתפקים באנחה מיואשת. הכל שמעו את הבדיחה הזאת לפחות תריסר פעם. "אולי תשים כבר תקליט חדש?", תובע הקול החותך של בעל האולקוס. "האולקוס" הוא סרן, וטרם התרגל לשכב בין טוראים המלגלגים על מח-יתו הבלתי-קרבית.

"תיכף תשמע!", מתעודד שושו. "ובכן שימעו — פעם נכנס אפסנאי גדודי אחד לבית זנוגות...".

"אויף, סתום כבר את החור שלך!" נאנח עוזי.

"רוצים לישון, ודי!", חוזרת אחריי המקהלה.

"אינבלידים עלובים!" מלגלג שושו, שאינו נכנע בנקל. "אפשר לחשוב ש-ע' שיתם משהו היום מחוץ לחרבן!".

"שקט, שקט שקט ילדים!" קול האחות. "בבקוב!" נזכר פתאום הסרן.

"גם כן חמור!", מתגסק בו שושו. "עד עכשיו היית עסוק, מה?".

"הוא המציא שיטה חדשה של הצ'- דעה לקצינים היושבים על סיר!", לוחש עוזי.

"לכו לעזאזל!", פוקד הסרן ועושה את צרכיו.

פה ושם חורקת המיטה והמוטל עליה נאנק תוך כדי חיפוש השכיבה הנוחה ביותר לפצעייהם.

דממה כבדה יורדת על האגף.

*

השעה היא 10 בערב.

האחות רחל נכנסת לקיטון של המקרים המסוכנים. היא רגילה להש' איר חדר זה לסוף הסיבוב, למען תוכל להקדיש זמן רב יותר לשינוי "המק' רים הקשים".

לא שמעתי את צעדיה החרישיים, כצעדי חתול. בכל זאת מרגיש אני בהיכנסה. אי אפשר לשהות בחדר אחד עם רחל מבלי לחוש בנוכחותה. טבעה של רחל למשוך אליה את מבטו של אדם. אין היא יפה במיוחד, גם אינה צעירה ביותר. אולם יש בה משהו בלתי-מוגדר, מין הבעה של אשה הר' גילה לכך שישמעו לה.

בעיניים עצומות למחצה עוקב אני אחרי הנועויות הנמרצות, ליד הפצוע השני. היא תוקעת את המדחום בין שיניו ונוטלת את ידו כדי לבדוק את הדופק. הוא מוטל בלי תנועה. נשי' מתו חורקת כדלת אשר שכחו לשמנה זמן רב מדי. רק לפני חצי שעה הוכ' נס לחדר זה, אחרי ששכב יומיים בח' דר הקטן ממול. שמעתי כי נורה בח' זהו.

רחל מרפה מידו ורושמת משהו על הלוח התלוי ממיטתו. על פניה האדמי' דמות חוסרי-הבעה מזור. היא מתאמצת למחוק מעליהם כל רגש. כך נראים רק חילים, רופאים ואחיות. זוהי הב' עתו של אדם היוזע כי חברו אבוד, והאומר לעצמו: "אינני רוצה שזה ישפיע עלי". מעין סכסכים של הת' כוננות שאיננו מצליח לעולם.

רחל עוברת אל ראשו ושמה את ידה הקטנה על מצחו הסמוק. "עוד מצט' היא לוחשת. שקרנית, חושב אני, הרי הרופא פקד עליך לא להש' קותו גם טיפה אחת.

עתה מגיע תורו. אני מחייך. גם רחל מחייכת. יש סוד כמוס בינינו, כסודותיהם של הילדים בנ'. נתקעה בראשי האמונה הספסית כי רק רחל מסוגלת לעזור לי להירדם, ושבלעדיה לא אצליח לעצום עין. אמונה ילד' תית, מאותן האמונות הטרדניות המש' תלטות להן בליבו של פצוע, מבלי שיבין מה מקורן. פעמיים בשבוע האח' רון, כשאחות אחרת עבדה במשמרת לילה, קראתי לרחל עד שהזועקה ממ' טתה ונזפה בי קשות. בכל זאת היתה מרוצה. רוב הפצועים מתיחסים אל האחיות כאילו נמנו עם המכונות וה' מיתקנים, ויש משום ספוק בטרדנותו של פצוע המבחיץ בין אחות אחת לחברתה.

"אני אוהב אותך!", אני ממלמל, שעה שהמדחום תקוע בין שיגי וידה העדינה והקרה מונה את פעימות דופ' קי. לולא היתה ידי השניה קפואה היי' תי מלטף אותה.

"חנפן!", צוחקת רחל. היא יודעת אין אני יכול לאהוב אותה כגבר. הפ' צוע קשה אינו גבר. הוא משול לילד קטן, אשר חושו המיני טרם נתגבש. גוף הנאבק על חייו איננו יכול להפ' ריש את המרץ הדרוש כדי לאהוב אשה. בכל ניכר על רחל שהיא שמחה. אני ילד קטן, ואני אוהב אותה כמו את

אבא ואמא. עתה היא אמי. אולי היא חושבת ברגע זה: פעם יהיו לי יל' דים שיאהבו אותי כך כל החיים.

"כמה יש לי?", אני שואל. "שקט, הרי אתה יודע שאסור לי להראות לך!". בכל ערב חוזרת רחל על אותן המלים לפני שהיא מראה לי את הלוח. זה שייך לטקט, ולוא היתה מראה לי את הלוח מבלי לסרב תח' לה, הייתי מתאכזב כצעיר שובר-לב' בות שאהבתו החדשה נכנעה לו ללא התנגדות.

שני רכסי הרים משתרעים על הלוח. הרכס הכחול מציין את פעימות הדופק, ואינו מענין. הרכס האדום הוא במחברת הציור של ילד בכיתה אל"ף: עקומת החום. היא דומה לרכס הרים גבוהים ומחודדים אשר ואריות עמוקות וצרות, כאפיקי הנגב, מפ' רידות ביניהם. השמים מטומנים במספר 42.0, והם ישרים ושטוחים. ההר האח' רון מגיע למספר 40.2. הוא דומה לעליה לגן-עדן, כי אין ממנו ירידה. מחר בבוקר יתוסף ואדי חדש. עליה וירידה, עליה וירידה.

"אתה רוצה סם שינה?" זוהי שא' לה לתפארת המליצה בלבד. אני בולע את הסם בהיטח הדעת, שעה שרחל מסירה את השמיכה ומחפשת בירכי השמאלית מקום להזריק בו את שתי הזריקות. הירך מכוסה חורים קטנים, זה בצד זה, ולא נותר בה כמעט מקום לזריקות נוספות. מאו הוכנסתי לבית' החולים קיבלתי אחת לשלוש שעות, שמונה פעמים ביממה, שתי זריקות: אחת פניצילין ואחת סולפת. ששה עשר חורים ביממה.

"היייייי", אני נאנח, אף כי בידיה הזרירות של רחל כמעט אין הזריקה מורגשת.

"אתה פוחד מזריקה?"

"בחי', כן!" אני מודה, "כמו מפ' ני רופא השיניים!".

"גיבור החיות! מצ'ובת על מאה קרבות ופחדו אפילו מרופא השיניים?".

"מה את חושבת?" אני מתרעם. "לוא באו המצרים לעקור לנו את שיי' גינו לא היה נשאר מומן אף איש אחד בחזית!".

רחל צוחקת, בהגביהה בידה האחת את ראשי ובשניה מחליקה את הכרית. היא מסדרת את השמיכות, מלטפת את שערותי ומביטה בי כאמן שסיים את יצירתו.

"ועכשיו תהיה ילד טוב ותישן!".

"כן!" אני מבטיח.

היא מכסה את מנורת-התקרה ומד' ליקה מנורת-שולחן עמומה. בחודי המקרים המסוכנים אין מכסים את האור לעולם, כי על האחיות התורנית לבקר בהם במשך כל הלילה ולשים עין על הפצועים.

"לילה טוב!" אומרת רחל.

"לילה טוב!" אני עונה.

"לש-תות!" ממלמל הפצוע

השני, כמתוך חלום.

(המשך בעמוד 12)

קשת המצבעה ללקוח המבחיץ קשת מנקה וצובעת

ת ז צ ר ת
"מ כ ס פ"

תיפה את שלחנך נליל הסדר